

тъзи минута, които безъ сумнѣніе бѣхъ чувствованія на признателность и почитаніе, защото той колѣнчи и цалунъ ржката на Аиша, която му рече съ серіозенъ тонъ:

« Коего довѣрявамъ на Пикильо, не трѣба да го знае никой! нито Кармена!»

И понеже той са намѣрваше въ недоумѣніе, тя си тури прѣстѣтъ на устата му и рече:

« И Пикильо не трѣба да ма запитва нищо.

— Слушамъ! но азъ, рече той като постена, мислѣхъ та че си сираче и бѣдна, а сега глѣдамъ че си богата.

— Че ако съмъ! . . . отговори Аиша очудена за скърбта му . . . ты не бѣше ми предаденъ за туй...

— Безъ сумнѣніе, не.

— Тогазъ, рече като протегнѣ къмъ него ржката си, туй не трѣба да та спира отъ да ма обичашъ; послѣ, каго затвори ковчежеца, рече му « върви тосъ часъ и никой нищо да не знае. »

И совершенно весела тя наченѣ да са прѣмѣнува.

Пикильо излѣзе съ недоумѣніе, смутенъ за послѣднитѣ случки. Той не разумѣваше защо на тѣзи му голѣма радость и щастіе са примѣсваше и едно неопрѣдѣленно чувство отъ страхъ и скърбъ.

Той вървѣше бърже по улицата на Св. Изабелла, дѣто са намѣрваше търговецѣтъ при когото отиваше, когато единъ гласъ му поиска милостиня. Занетъ отъ мислитѣ си, той не го чу изъ най-напрѣдъ, но слѣдоваше пжтя си. Но гласѣтъ го гонѣше и говорѣше тѣзи думы: « Сичкитѣ сж прочее немилостивы!» Тогазъ са той обърнѣ, видѣ една бабичка съ учерно чело, която простираше ржката си.

Сѣки другъй бы сѣглѣдалъ расплѣтената ѣ, расчорлена и промѣсна коса, подивѣлитѣ ѣ и меланхолическы очы, трепещущата ѣ ржка, и трескавото распалѣнье на лицето ѣ; но Пикильо не видѣ нищо; друга една идея занимаваше ума му; той си припомни деньтъ когато и той протѣгаше ржка въ улицѣтъ на Пампелуна, деньтъ въ който бы умрѣлъ отъ гладъ, ако Жуанита не бѣ му дошла на помощъ.